

bliver enig om Nogetsomhelst. Jeg vil derfor anbefale, at man skynder sig saa meget som muligt haade med Finantsloven og med Organisationsloven.

Indenrigsministeren (Inger Rølev):

Jeg skal ikke opholde det høie Thing ret længe; men naar den ærede Ordfører som ikke altid er saa sparsom i sine Udtryk, siger, at jeg havde betegnet det med Nattoget som en Geir over den tydste Jernbanebestyrelse, som man forhandlede med, da maa jeg protestere derimod. Jeg har kun sagt, at man har gjort passende Indrømmelser. Nu nævnedes den ærede Ordfører selv Tog Nr. 351, det var et bestaaende Tog, der var Tale om, og jeg kan stadig ikke se rettere, end man virkelig har opnaaet det, man ønskede; man kommer tidligere — og det endnu tidligere, end man den Gang forudsatte — til Altona. At man forøvrigt udvikler sine Godsforbindelser i Sylland hurtigere og bedre for at komme ned til Bamdrup, det turde vel være i Syllands Interesse, vi skal møde der i rette Tid; at man maa komme noget tidligere for Toldoplynets Skyld, det veier kun lidet; det følger af sig selv, at man maa uunderkaste sig et Toldoplysn ved Grændsen. Det er det Hele, som kan udledes deraf. Jeg erkjender selvfølgelig ikke Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører saaledes har sagt, men jeg erkjender heller ikke Rigtigheden af hans Slutningsbemærkning, idet han sagde, at det eneste Offer, der var bragt, de to Tog, jeg har nævnt nemlig Fredericia—Kjøbenhavn; var det eneste Offer, som var nødvendigt. Det er i Virkeligheden det eneste Offer, som er bragt i den Forstand, at det er den eneste Togforbindelse, som er bleven nødvendig paa Grund af Forhandlingerne med Tydskland. Det Meste vilde alligevel være gennemført — om det vilde være fæstet netop paa den Maade og til de Lider, skal jeg ikke paastaa — væsentlig i Sydernes Interesse; det vilde være gennemført, det er det, det kommer an paa. Jeg fastholder ligeoverfor den ærede Ordfører, hvad jeg tror, vi tidligere have været enige om paa et andet Omraade, at for at faae Noget ind paa Finantsloven om Jernbanevæsenet, saa maa man først have en Organisationslov saaledes som vi have det med Hensyn til Post- og Telegrafvæsen — det er nødvendigt. Det har man dog altid været enig om; det at gjøre hele Jernbanedriften uden en Organisationslov afhængig af Finantslovens Behandling, det gaar ikke an.

Sagb: Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion videre, men der er en enkelt

Utring af den ærede Ordfører, som man ikke kan lade staa uimodtaget. Jeg er ikke naaet saa vidt, at jeg er bleven Beundrer af den nye Kjøreplan; men jeg antager, at de Mangler, som ere til Stede derved, ville med god Villie kunne rettes, og at der er en saadan god Villie til Stede hos Jernbanebestyrelsen, tvivler jeg ikke om, men saa maa der ogsaa være en velvillig Kritik og ikke en Kritik, som gaar ud paa at tage Vøst og Fast, Sandt og Usandt og anvende det som Bestyldning mod Kjøreplanen og Jernbanebestyrelsen. Naar saaledes den ærede Ordfører i sin humoriske Fremstilling af Kjøreplanen taler om, at vi ere tvungne af Tydsterne til at etablere Fiskefog, saa kan jeg i alt Fald vidne, at det er positivt feil. Jeg var som Ordfører for en Del af Nordvestjyllands Fiskere hos Jernbanebestyrelsen i Aarhus, længe før man havde en Anelse om, at der var indledet Forhandlinger om en Kjøreplan, og de Forandringer, der deraf fulgte. Jeg skulde føre Ordet angaaende en mere hensigtsmæssig Forbindelse, et Fiskefog, og da blev der svaret, at der netop nu var indledet Forhandlinger med Tydskland, hvis Formaal var at tilvejebringe en hensigtsmæssig Forbindelse mellem Fisketransporten og Tydskland, saa at vi saa hurtigt som mulig kunde faae vore Fiske bragte ikke alene til Hamborg Marked, men tillige til Nordvestjyllands Fiskerifæder; det Modsatte er altsaa Tilfældet af det, den ærede Ordfører sagde, nemlig at vi vare bleve tvungne til et Fiskefog. Med Hensyn til den ærede Ordførers øvrige Kritik af vore Jernbaneforhold her, da kunde vi ganske vist ønske Forandringer, men med god Villie kunne vi vel ogsaa faae det rettet. Naar den ærede Ordfører udtalte, at den nedadgaende Rente af vore Jernbaner skyldes en let Administration, saa er det en forbaurende dristig Paastand; han kan ikke være uvidende om, at de Herrer Nar for Nar have paatvunget Regjeringerne — og Regjeringerne ere med stor Beredvillighed gaaet ind derpaa, det indrømmer jeg — den ene daarlig renterende Jernbane efter den anden, Jernbaner, om hvilke det forud kunde vides, at de daarlig kunde betale Driftsudgifterne end sige Rente af Anlægskapitalen, og Følgen deraf maatte blive, at Hovedsummen giver lavere og lavere Rente. At flere Jernbaner giber ingen Rente eller forsvindende Rente, er sandelig ikke Administrationens Skyld, men først og fremmest vor Skyld, som har taget Initiativet til mange af disse Jernbaner. (En Stemme: Lybhanen). Ja, den hører med blandt dem, det vil jeg indrømme den ærede Ordfører. Paa samme Maade gaar det med